

810 Ó Maria, útočiště naše

původní tónina

1. Ó Ma - ri - a, ú - to - čiš - tě na - še, an - děl Pá - ně te - be pozdravil:

Pan - no, z Du - cha počneš Me - si - á - še, a - by z lid - stva těž - ké vi - ny smyl.

U - slyš, Mat - ko, na - še vroucné zpě - vy, při - mlou - vej se za nás, dě - ti E - vy,

ať nám Syn tvůj, divem zploze - ný, o - tev - ře ráj hříchem ztra - ce - ný.

2. Mudrci se zbožně, Matko blahá,
poklonili tvému Dítěti;
moudří posud jeho slova drahá
ukládají věrně v paměti.
Oblohy a země krása zhyne,
slovo tvého Syna nepomine;
pros, ať světlo jeho učení
na cestu nám svítí k spasení.

3. Když jsi v chrámě svoje nemluvnátko
Simeonu v lokty vkládala,
tehdy jsi též, přebílená Matko,
sebe Pánu v oběť dávala.
S tebou chceme Bohu v oběť nésti
svoje síly, snahy a bolesti,
chceme vždy jen Krista milovat,
jemu stále žít a umírat.

4. V chrám jsi vedla Syna, zbožná Panno,
aby v domě Otce přebýval,
rozjímal, co v Písmech svatých psáno,
hořel ohněm modliteb a chval.
I nás nyní přiveď k Synu svému,
z čisté lásky pro nás vtělenému,
ať se jemu zasvěcený chrám
stane milým domovem i nám.

5. Syn tvůj milý ve smrtelném boji
tobě Jana za ochránce dal,
nám pak všem své tělo a krev svoji
na památku muk svých odevzdal.
Ó náš Jezu Kriste, hřeby spjatý,
nejsme hodni jísti pokrm svatý;
řekni však jen slovo jediné
a náš hřích a neduh pomine.

6. Když pak Syn tvůj zvolal: Dokonáno!
v těžkých mukách, v hrozném trápení,
útěchu jsi měla, svatá Panno,
že tak získal lidstvu spasení.
Vypros nám, ať v dobru prospíváme,
pozemskou pouť šťastně dokonáme,
aby nám dal Syn tvůj na trůnu
s tebou věčné slávy korunu.

2. Mudr-ci se zbož - ně, Matko blahá, po - klo - ni - li tvé - mu Dí-tě-ti; moud -

ří po - sud je - ho slo - va drahá u - klá - da - jí věr - ně v pamě - ti. Ob -

lo - hy a ze - mě krása zhy - ne, slo - vo tvé - ho Sy - na ne - po - mine; pros,

ať svě - tlo je - ho u - če - ní na ces - tu nám sví - tí k spase - ní.

3. Když jsi v chrá - mě svo-je nemluvnát - ko Si - me - o - nu v lokty vkláda-la,

teh - dy jsi též, přeb-la-že-ná Mat - ko, se - be Pá - nu v oběť dá-va-la.

S te-bou chce-me Bo-hu v oběť nés - ti svo - je sí - ly, snahy a bo-les - ti,

chce - me vždy jen Krista mi-lo-vat, je - mu stá - le žít a u - mírat.

4. V chrám jsi ved - la Syna, zbožná Pan - no, a - by v do - mě Ot - ce přebýval,

roz - jí - mal, co v Písmech svatých psá - no, ho - řel oh - něm modli - teb a chval.

I nás ny - ní přived' k Synu své - mu, z čis - té lás - ky pro nás vtě - le - né - mu,

ať se je - mu za - svě - ce - ný chrám sta - ne mi - lým do - movem i nám.

5. Syn tvůj mi - lý ve smrtelném bo - ji to - bě Ja - na za ochránce dal,

nám pak všem své tě-lo a krev svo - ji na pa - mát - ku muk svých o - devzdal.

Ó náš Je - zu Kriste, hřeby spja - tý, nej - sme hod - ni jís - ti pokrm sva - tý;

řek - ni však jen slo - vo je - di - né, a náš hřích a neduh po - mi - ne.

6. Když pak Syn tvůj zvolal: Do-ko-ná - no! v těžkých mu-kách, v hrozném trá-pe-ní,

ú - tě - chu jsi měla, sva-tá Pan - no, že tak zí - skal lidstvu spa-se-ní.

Vy-pros nám, ať v dobru prospí - vá - me, po - zem - skou pouť šťastně do-ko-ná - me,

a - by nám dal Syn tvůj na trů - nu s te - bou věč - né slá - vy ko - ru - nu.